

Daniels bok – nummer nittioåtta

Elijas trefaldiga tillämpning och de sista dagarnas dom: att förstå den undersökande och den verkställande fasen

Jeff Pippenger
2024-02-29

Elijas trefaldiga tillämpning visar att det i de sista dagarna skulle finnas en Elia vid de sista dagarnas början och vid de sista dagarnas avslutning. ”De sista dagarna” är domens dagar, vilken är progressiv och uppdelad i två slag av dom. Den undersökande domen, som började i de sista dagarnas början, och den verkställande domen, som äger rum i de sista dagarnas avslutning. Elijas trefaldiga tillämpning representerar i första hand den verkställande domens historia, vilken börjar vid den snart annalkande söndagslagen.

Den undersökande domen är begränsad till dem som har bekänt sig vara Guds efterföljare, i första hand genom en direkt bekännelse, men i ett mindre antal fall också genom en indirekt bekännelse i livsföringen.

(Ty inte lagens hörare är rättfärdiga inför Gud, utan lagens görare skall rättfärdiggöras. Ty när hedningarna, som inte har lagen, av naturen gör vad lagen kräver, då är dessa, fastän de inte har lagen, en lag för sig själva: De visar att lagens verk är skrivet i deras hjärtan, då också deras samvete bär vittnesbörd och deras tankar under tiden anklagar eller också ursäktar varandra.) Romarbrevet 2:13–15.

Den undersökande domen har två huvudsakliga avdelningar, ty den började med undersökningen av de dödas liv (från Adams dagar och framåt), vilka hade bekänt sig tro på den sanne Guden, och den 11 september 2001 inledde den processen för den undersökande ”domen över de levande”. Den undersökande domen har ytterligare en avdelning utöver de döda och de levande, ty domen börjar med Guds hus, och i de sista dagarna är Guds hus det laodikeiska adventismen. När domen över Guds hus avslutas vid den snart kommande söndagslagen, då döms Guds andra hjord, som då befinner sig i Babylon.

Den verkställande domen är Guds straff över dem som förkastade Hans erbjudande om frälsning. Den verkställande domen börjar vid den snart antagna söndagslagen. Förenta staterna kommer då att ha fyllt sin vredes bägare, som också är bägaren för dess nådatid, och nationellt avfall kommer att följas av nationell undergång. Varje nation på hela jorden kommer att följa Förenta staternas exempel genom att genomdriva en söndagslag, och var och en av dessa nationer kommer då att fylla sina bägare och också lida nationell undergång.

”När Amerika, den religiösa frihetens land, förenar sig med påvedömet i att tvinga samvetet och förmå människor att hedra den falska sabbaten, kommer folken i varje land på hela jordklotet att förmås att följa hennes exempel.” Testimonies, band 6, s. 18.

Det verkställande domsverket är också uppdelat i två delar. Från söndagslagen i Förenta staterna till dess att människans nådatid avslutas när Mikael träder fram, är Guds domar blandade med barmhärtighet; men när Mikael träder fram, innehåller Guds vrede, såsom den framställs genom utgjutandet av de sju sista plågorna, ingen barmhärtighet. Under perioden av söndagslagskrisen kommer de verkställande domarna över människor och nationer att vara blandade med barmhärtighet, ty det kommer fortfarande att finnas somliga i Babylon som då ges tillfälle att förstå skillnaden mellan tillbedjan av sabbaten och söndagen.

”O, om folket ändå kunde känna tiden för sin hemsökelse! Det finns många som ännu inte har hört den prövande sanningen för denna tid. Det finns många hos vilka Guds Ande verkar. Tiden för Guds förödande domar är en nådens tid för dem som inte har haft tillfälle att lära känna vad sanningen är. Herren skall med ömhet se till dem. Hans barmhärtiga hjärta rörs; hans hand är fortfarande utsträckt för att frälsa, medan dörren är stängd för dem som inte ville gå in.

”Guds barmhärtighet visar sig i Hans långmodighet. Han håller tillbaka Sina domar och väntar på att varningsbudskapet skall förkunnas för alla. O, om vårt folk ville känna, såsom de borde, det ansvar som vilar på dem att ge världen det sista barmhärtighetsbudskapet, vilket underbart verk skulle då inte utföras!” Testimonies, band 9, s. 97.

Tiden för Guds förödande domar är en barmhärtighetens tid för dem som inte har haft någon möjlighet att få lära känna vad sanningen är. Dessa två tider börjar samtidigt när dörren stängs för de laodikeiska adventister som inte ville gå in.

”Jag såg att den heliga sabbaten är, och skall vara, skiljemuren mellan Guds sanna Israel och de otroende; och att sabbaten är den stora frågan, som skall förena hjärtana hos Guds kära väntande heliga. Och om någon trodde och höll sabbaten och tog emot den välsignelse som följer med den, och sedan gav upp den och bröt det heliga budet, skulle de stänga den heliga stadens portar för sig själva, lika visst som det finns en Gud som regerar i himlen därovan. Jag såg att Gud hade barn som inte ser och håller sabbaten. De hade inte förkastat ljuset om den. Och vid början av nödens tid blev vi uppfyllda av den helige Ande, då vi gick ut och förkunnade sabbaten mera fullständigt. Detta gjorde kyrkan och de namnkristna adventisterna rasande, eftersom de inte kunde vederlägga sabbatens sanning. Och vid denna tid såg alla Guds utvalda klart att vi hade sanningen, och de gick ut och uthärdade förföljelsen tillsammans med oss.” A Word to the Little Flock, 18, 19.

Dörren stängs vid den snart annalkande söndagslagen, vilket gör den period som föregår söndagslagen till tiden för Guds folks ”hemsökelse”.

Hur kan ni säga: Vi är visa, och Herrens lag är hos oss? Se, sannerligen, till intet har han gjort den; de skriftlärdas penna är till intet. De visa står där med skam, de är förskräckta och fångade; se, de har förkastat Herrens ord, och vilken vishet finns då i dem? Därför skall jag ge deras hustrur åt andra och deras åkrar åt dem som skall ta dem i besittning; ty var och en, från den minste ända till den störste, är given åt girighet, från profeten ända till prästen far var och en med falskhet. Ty de har botat dottern mitt folks skada lättvindigt och sagt: Frid, frid! när ingen frid finns. Skämdes de, när de hade begått styggelse? Nej, de skämdes inte det minsta, de

kunde inte ens rodna. Därför skall de falla bland dem som faller; när deras hemsökelse kommer skall de störtas, säger Herren. Jeremia 8:8–12.

Såsom det var med det forntida Israel, så är det också med det moderna Israel: båda förgörs, ty de kände inte tiden för sin hemsökelse. Tiden för Guds hemsökelse för laodiceisk adventism började den 11 september 2001 och avslutas vid den snart kommande söndagslagen.

Och när han kom närmare och fick se staden, grät han över den och sade: Om du ändå hade förstått, också du, åtminstone på denna din dag, vad som hör till din frid! Men nu är det dolt för dina ögon. Ty dagar skall komma över dig, då dina fiender skall kasta upp en vall omkring dig och omringa dig och tränga dig på alla sidor, och de skall slå dig till marken, dig och dina barn inom dig; och de skall inte lämna sten på sten i dig, därför att du inte kände tiden då du blev besökt. Luk. 19:41–44.

Vid tiden för Guds hemsökelse skiljs de visa och de dåraktiga för evigt åt.

”Vi vet att oinvidga sjundedagsadventister, som har kunskap om sanningen men som har förenat sig med världsmänniskor, helt kommer att avfalla från tron och ge akt på förförande andar. Fienden kommer gärna att lägga fram lockelser för dem för att förmå dem att föra krig mot Guds folk. Men de som är sanna och ståndaktiga kommer att ha ett starkt och mäktigt försvar i Gud.” Manuscript Releases, volym 7, 186.

Deras hemsökelse tid började den 11 september 2001, så som den förebildades av hemsökelse tiden över de protestantiska kyrkorna den 11 augusti 1840, och liksom hemsökelse tiden hade börjat för det forntida Israel när den Helige Ande sänkte sig ned vid Kristi dop.

Den verkställande domen börjar när Förenta staterna fyller sin nådatids bägare vid den snart kommande söndagslagen, vilket också är när den laodiceiska adventistkyrkan har fyllt sin bägare. Domen börjar med Guds hus och nådatidens bägare för Förenta staternas båda fördärvade horn. Protestantismens fördärvade horn, som tidigare har representerats av den laodiceiska adventistkyrkan, upphör då, och den tredje ängelns filadelfiska rörelse är då protestantismens sanna horn och det andliga Jerusalem som upphöjs som ett baner. Vid den tidpunkten förvandlas Jerusalem från den stridande kyrkan till den triumferande kyrkan.

Den verkställande domen börjar med tiden för Guds förgörande domar, vilken också är en tid av barmhärtighet för Guds andra hjord som fortfarande befinner sig i Babylon. Den börjar när tiden för Guds hemsökelse över det laodiceiska adventismen upphör. Den verkställande domen fortskrider fram till de sju sista plågorna, då domarna inte längre är uppblandade med barmhärtighet, och därefter återvänder Jesus.

När Jesus återvänder anger millenniet (ett tusen år) i Uppenbarelseboken kapitel tjugo att Satan är bunden på en ödelagd jord, ensam med endast de upproriska änglar som deltog i angreppet mot Gud.

Och jag såg en ängel komma ner från himlen med nyckeln till avgrunden och en stor kedja i sin hand. Och han grep draken, den gamle ormen, som är Djävulen och Satan, och band honom för tusen år, och kastade honom i avgrunden och stängde till om honom och satte ett sigill på

honom, för att han inte mer skulle förleda folken, förrän de tusen åren hade fullbordats; och därefter måste han lösas för en kort tid. Uppenbarelseboken 20:1–3.

Under dessa tusen år kommer de återlösta att utföra en rannsakande dom över de förlorade som ännu sover i sina gravar i väntan på avslutningen av de individuella domarna. De återlösta kommer att betrakta de förlorades liv och omständigheter, däribland Satans och hans änglars, för att avgöra vilka som förtjänar strängare straff vid slutet av de tusen åren.

Och jag såg troner, och de satte sig på dem, och dom gavs åt dem. Och jag såg deras själar som hade blivit halshuggna för Jesu vittnesbörds skull och för Guds ords skull, och som inte hade tillbett vildjuret eller dess bild och inte heller tagit emot dess märke på sina pannor eller på sina händer; och de levde och regerade med Kristus i tusen år. Uppenbarelseboken 20:4.

Tusenårsriket innefattar därför en undersökande dom, vilken, när den är avslutad, medför den slutliga verkställande domen, då de ogudaktiga döda uppväcks, och Satan, som då har fullständig kontroll över dem, övertalar de ogudaktiga att angripa Jerusalem, vilket vid slutet av de tusen åren kommer ner från himlen. När de ogudaktiga går till angrepp, kommer eld ner från himlen och den slutliga verkställande domen fullbordas.

Och när de tusen åren hade nått sitt slut, skulle Satan bli lössläppt ur sitt fängelse, och han skulle gå ut för att förföra folken i jordens fyra hörn, Gog och Magog, för att samla dem till striden; deras antal är såsom havets sand. Och de drog upp över jordens vidd och omringade de heligas läger och den älskade staden; och eld kom ned från Gud från himlen och förtärde dem. Uppenbarelseboken 20:7–9.

Även om Elias och budbäraren, som bereder vägen för att Förbundets Budbärare plötsligt skall komma till sitt tempel, i sina trefaldiga tillämpningar är nära besläktade, kan en åtskillnad i deras verk iakttas däri att Elias i första hand identifierar budbärarens verk och den rörelse som är förknippad med budbärarens budskap, vilket fullbordas under den verkställande domen som börjar vid den snart annalkande söndagslagen. Budbäraren som bereder vägen för Förbundets Budbärare identifierar i första hand ett verk som fullbordas under den undersökande domen. Det laodiceiska adventismen känner inte tiden för sin hemsökelse, vilken representerar en bestämd tidsperiod av dom.

Inte heller förstår de budskapet om den ”närvarande sanningen” som förkunnas under tiden för deras hemsökelse. De var förpliktade att känna till både domen och budskapet för de dagarna. De var också förpliktade att känna den budbärare som tillhörde den tidsperioden. I sin laodiceiska blindhet motsätter de sig stundens budskap, förnekar tiden för sin hemsökelse med ett budskap om ”fred och trygghet”, och är osäkra på vem den utvalde budbäraren för den perioden är. Denna sanning blev tydligt utpekad i den andre Elias vittnesbörd, han som var Johannes Döparen.

Judarna visste att profetian utpekade en budbärare som skulle komma, och Jesus undervisade uttryckligen att Johannes var den budbärare som skulle komma.

Ty alla profeter och lagen profeterade intill Johannes. Och om ni vill ta emot det, så är denne Elia, som skulle komma. Den som har öron att höra, han höre. Matteus 11:13–15.

Alldeles vid avslutningen av tiden för deras besökelse (den tid i Kristi historia som förebildar den snart kommande söndagslagen), när Kristus hängde på korset, antog judarna att Elia då skulle komma för att rädda Jesus. Om de inte kände igen budbäraren som skulle bereda vägen för Förbundets Budbärare, som då bekräftade förbundet med sitt eget blod, kunde de inte känna igen sin Messias. Det laodiceiska adventfolket i de sista dagarna måste känna till sin dom, vilket är tiden för deras besökelse. De måste känna igen budskapet för den tidsperioden, och de måste känna igen den utvalde budbäraren för den tiden. Upproret år 1888 representerade den 11 september 2001, när ängeln i Uppenbarelseboken kapitel arton steg ner. Rebellarna år 1888 vägrade att erkänna de utvalda budbärarna i den historia som förebildade de sista dagarna.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

Ty så säger Herren, Israels Gud, till mig: Tag denna vredens vinbägare ur min hand och giv alla de folk att dricka av den, till vilka jag sänder dig. Och de skall dricka och ragla och bli vansinniga för svärdets skull som jag sänder ibland dem. Då tog jag bägaren ur Herrens hand och gav alla de folk att dricka, till vilka Herren hade sänt mig: nämligen Jerusalem och Juda städer och dess kungar och dess furstar, för att göra dem till en ödemark, till häpnad, till åtlöje och till en förbannelse, såsom det är denna dag; Farao, Egyptens kung, och hans tjänare och hans furstar och allt hans folk; och allt blandfolket och alla kungarna i landet Us och alla kungarna i filistéernas land, och Askalon och Assa och Ekron och återstoden av Asdod, Edom och Moab och Ammons barn, och alla kungarna i Tyrus och alla kungarna i Sidon och kungarna på öarna bortom havet, Dedan och Tema och Bus och alla dem som bor i jordens yttersta hörn, och alla kungarna i Arabien och alla kungarna över blandfolket som bor i öknen, och alla kungarna i Simri och alla kungarna i Elam och alla kungarna i medernas land, och alla kungarna i norr, fjärran och nära, den ene såväl som den andre, och alla rikena i världen som finns på jordens yta; och kungen i Seshak skall dricka efter dem. Därför skall du säga till dem: Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Drick, och bli druckna, och spy, och fall, och res er inte mer, för svärdets skull som jag sänder ibland er. Och det skall ske, om de vägrar att ta bägaren ur din hand och dricka, då skall du säga till dem: Så säger Herren Sebaot: Ni skall sannerligen dricka. Ty se, jag börjar låta ofärd komma över den stad som är uppkallad efter mitt namn, och skulle då ni helt gå ostraffade? Ni skall inte gå ostraffade; ty jag skall kalla fram ett svärd över alla jordens invånare, säger Herren Sebaot. Så profetera mot dem alla dessa ord och säg till dem: Herren skall ryta från höjden och låta sin röst höras från sin heliga boning; han skall mäktigt ryta över sin boning; han skall upphäva ett segerskri såsom de som trampar vinpressen, mot alla jordens invånare. Ett då skall nå till jordens ändar; ty Herren har en sak mot folken, han skall gå till rätta med allt kött; de ogudaktiga skall han ge åt svärdet, säger Herren. Så säger Herren Sebaot: Se, ofärd skall gå fram från folk till folk, och en stor stormvind skall resa sig från jordens yttersta gränser. Och Herrens slagna skall på den dagen ligga från jordens ena ände till jordens andra ände; de skall inte begrätas, inte samlas ihop och inte begravas; de skall bli såsom gödsel på marken. Jeremia 25:15–33.